Įvadas

Ar yra valios laisvė?

Vienoje senovinėje maldoje sakoma: „Dieve! Duok man jėgų savo gyvenime pakeisti tai, ką galiu pakeisti, duok man vyriškumo priimti tai, kas ne mano valioje pakeisti, ir duok man išminties atskirti vieną nuo kito".

Kam būtent savo gyvenime mes galime daryti įtaką? Ar pakanka mums skirtos veiksmų laisvės tam, kad keistume savo gyvenimą ir likimą?

Kodėl žmogus natūraliu keliu, iš prigimties negauna šio supratimo?

Nepaisant to, kad mūsų prigimties esmė yra tingumas ir sveikas egoizmas (noras maksimaliai gauti minimaliai stengiantis), kodėl mes, skirtingai nei gyvūnai, elgiamės neapgalvotai ir neefektyviai?

Galbūt mes veikiame ten, kur viskas užprogramuota iš anksto ir mūsų dalyvavimas turi būti kur kas pasyvesnis?

Galbūt daugeliu gyvenimo atvejų „šaukštai jau po pietų", o mes manome, kad įvykių eiga priklauso nuo mūsų?

Galbūt mums apskritai reikia pertvarkyti savo gyvenimą ir nežiūrėti į jį taip, tartum mes kažką sprendžiame? Gal leisti jam tekėti sava vaga, o patiems atsiriboti ir veikti tiktai tose sferose, kurios pasiduoda mūsų įtakai?

Neapgalvotai elgiasi vaikai, nes jie vystosi (taip yra gamtos sutvarkyta) nesąmoningai arba veikiami instinktų. Suaugęs žmogus užsibrėžia tikslą, ir noras jį pasiekti suteikia jam energijos judėti tikslo link.

Akivaizdu, kad siekdami tikslo mes klaidingai nustatome būtent savo galimybių ribas. Tai reiškia, kad mes norime pasiekti tai, kas neįtikėtina, arba pakeisti tai, kas mums nepavaldu.

Gamta neduoda mums informacijos apie tai, kurie mūsų veiksmai iš tiesų laisvi, o kurie tiktai laisvės iliuzija. Gamta leidžia mums klysti – tiek kiekvienam žmogui, tiek ir visai žmonijai. Jos tikslas – kad mes nusiviltume savo gebėjimu kažką pakeisti šiame gyvenime, pakeisti save pačius, kad pasijustume visiškai pasimetę, neturėtume krypties, nežinodami „kaip toliau gyventi?". Ir tada, stabtelėję, galėtume nustatyti, kam iš tikrųjų mes galime daryti įtaką.

VALIOS LAISVĖ

Laisvės esmė

Bendru požiūriu laisvę galima priskirti gamtos dėsniui, kuris persmelkia visas gyvenimo puses. Mes matome, kad gyvūnai nelaisvėje kenčia. Ir tai liudija, kad gamta nesutinka su jokio sutvėrimo pavergimu. Ir neatsitiktinai žmonija šimtmečius kariavo, kol nepasiekė tam tikro asmens laisvės lygio.

Bet kuriuo atveju laisvę mes suprantame labai miglotai, ir jeigu įsigilinsime į jos turinį, tai iš mūsų supratimo beveik nieko neliks. Juk prieš reikalaudami asmens laisvės, mes turime padaryti prielaidą, kad kiekviena asmenybė jos siekia. Bet prieš tai derėtų įsitikinti, ar gali asmenybė veikti laisvu noru.

Mūsų gyvenimas – tarp malonumo ir kančios

Išanalizavę žmogaus veiksmus, mes pastebėsime, kad jie visi neišvengiami ir buvo atlikti verčiant aplinkybėms. Juk vidinė žmogaus prigimtis ir išorinės aplinkybės priverčia žmogų veikti pagal jame esantį elgesio algoritmą.

Nes gamta patalpino mus tarp malonumo ir kančios. Ir neturime mes valios laisvės rinktis kančią ar atstumti malonumą. O visas žmogaus pranašumas gyvūnų atžvilgiu yra tas, kad žmogus sugeba matyti tolesnį tikslą ir todėl yra pasiruošęs susitaikyti su tam tikra kančios porcija, ateityje matydamas atlygį.

Bet iš tiesų – tai ne kas kita, o išskaičiavimas, kai įvertinę naudą, mes pastebime, kad ji pranašesnė už skausmą, ir sutinkame iškentėti skausmą dėl būsimo malonumo. Taip mes ryžtamės chirurginei operacijai ir dar mokame už ją didžiulius pinigus, pasirengę daug dirbti tam, kad įgytume pelningą specialybę. Ir viskas priklauso nuo išskaičiavimo, kai atėmę kančią iš laukiamo malonumo, mes gauname tam tikrą teigiamą likutį.

Tokie jau mes esame. O mūsų supratimu neapdairūs ir nepraktiški (romantikai ar tie, kurie aukojasi kitiems) – tai tiesiog žmonės su ypatingu išskaičiavimu, kuriems ateitis atrodo kaip dabartis, ir taip aiškiai, kad jie jau šiandien pasiryžę dėl jos ištverti kitiems neįprastas kančias, ką mes suvokiame kaip auką, žygdarbį.

Bet iš tiesų ir šiuo atveju organizmas sąmoningai ar nesąmoningai atlieka išskaičiavimą. Psichologams žinoma, kad galima pakeisti bet kurio žmogaus prioritetus, įpratinti jį išskaičiuoti taip, kad didžiausias bailys taps didvyriu. Kiekvieno žmogaus akyse galima taip išaukštinti ateitį, kad dėl jos žmogus bus pasiryžęs susitaikyti su bet kokiomis netektimis.

Iš to galime daryti išvadą, kad nėra skirtumo tarp žmogaus ir gyvūnų. O jeigu taip, tai laisvas, protingas pasirinkimas neegzistuoja.

Kas lemia mūsų malonumus?

Maža to, kad mes neturime laisvo pasirinkimo, nesirenkame patys ir malonumo pobūdžio. Tai vyksta ne mūsų laisva valia ir noru. Mes nesirenkame mados, gyvenimo būdo, pomėgių, maisto ir panašiai – visa tai „pasirenkame", priklausomai nuo supančios visuomenės norų ir skonio. Ir ne geriausios jos dalies, o daugumos.

Mums juk patogiau elgtis elgtis paprastai, niekuo savęs neapsunkinant, tačiau visą mūsų

gyvenimą kausto visuomenės sąlygojamas skonis ir manieros, kurie tampa elgesio ir gyvenimo taisyklėmis. O jeigu taip, tai sakykite, kur gi mūsų laisvė? Ir jei taip, tai, pasirodo, nėra mums nei atlygio, nei bausmės už mūsų veiksmus.

Ir visgi, kodėl kiekvienas jaučiasi individu? Ką kiekvienas iš mūsų turi ypatingo? Kokią savo savybę mes vis dėlto galime laisvai keisti? Jeigu ji egzistuoja, mes būtinai turime ją išskirti iš visų kitų savybių, vystyti tik ją, nes likusios nori nenori bus realizuotos.

Keturi faktoriai

Kiekvieno kūrinio vystymąsi lemia keturi faktoriai:

1. Pagrindas (esmė) – tai pirminė tam tikro kūrinio medžiaga, iš kurios jis kilo. Nekintančios pagrindo savybės – tai kūrinio vystymosi tvarka. Pavyzdžiui, iš supuvusio žemėje kviečio grūdo atsiranda naujas tos pačios rūšies kviečio daigas. Grūdas supūna – išorinė forma visiškai išnyksta, panašiai kaip mūsų kūnas suyra žemėje, bet esmė lieka ir duoda naują atžalą, panašiai kaip mūsų siela priverčia gimti naują kūną, kad juo apsivilktų.

2. Nekintančios pagrindo savybės. Pagrindas (šiuo atveju grūdo) niekada neįgis kitų javų formos, pavyzdžiui, avižos, o tik ankstesnę, kurią prarado, t.y. kviečio, formą. Galimi tam tikri naujos atžalos kiekybės bei kokybės pakitimai, kurie priklauso nuo supančios gamtos (nuo dirvos, trąšų, drėgmės, saulės), tačiau kviečio formos pagrindas (pirminė esmė) nė kiek nesikeičia.

3. Savybės, kintančios dėl išorinių jėgų poveikio. Veikiamas išorinių faktorių kokybiškai keičiasi esmės apvalkalas – grūdas lieka grūdu, tačiau jo išorinė forma kinta ir priklauso nuo supančios aplinkos. Papildomi išoriniai faktoriai prisijungė prie esmės ir kartu su ja, davė naują kokybę dėl supančios aplinkos poveikio. Tai grūdo atžvilgiu gali būti saulė, žemė, trąšos, drėgmė, lietus; arba visuomenė, grupė, knygos, Mokytojas – žmogaus atžvilgiu.

4. Išorinių jėgų kaita. Žmogui būtina aplinka, kuri evoliucionuoja ir nuolatos daro įtaką žmogaus vystymuisi. O besivystydamas žmogus veikia aplinką, skatindamas ją augti, kuri, savo ruožtu,

vėl daro žmogų tobulesnį. Tokiu būdu žmogus ir jo aplinka auga lygiagrečiai.

Šie keturi faktoriai visiškai nulemia kiekvieno kūrinio būseną. Ir net jei žmogus dienų dienas tyrinės, vis tiek nieko negalės pakeisti ar pridurti prie to, ką jam suteikia šie keturi faktoriai. Kad ir ką mes veiktume, galvotume, kad ir ką darytume, išradinėtume – viskas priklauso nuo šių keturių faktorių. Ir bet koks papildymas, kurį tik galės rasti žmogus, bus vien kiekybinis, nustatytas didesnio ar mažesnio proto, tuo tarpu, kokybiškai čia nėra ko pridėti. Juk šie faktoriai neišvengiamai nustato mūsų charakterį, mąstymo bei išvadų formą.

Savo esmės žmogus pakeisti negali.
Dėsnių, dėl kurių kinta jo esmė, žmogus pakeisti negali.
Savo vidinių savybių kitimo dėsnių (dėl išorinio poveikio) žmogus pakeisti negali.
Aplinką, nuo kurios visiškai priklausomas, žmogus gali pakeisti!
Jeigu žmogus šią akimirką gali veikti jį supančią aplinką, jis sukuria kitą savo būseną. Vienintelis dalykas, kuriam gali daryti įtaką aplinka, – tai kokybė ir kiekybė, kitaip tariant, to kelio, kurį nueis žmogus, greitis ir kokybė: nueis jį žmogus skausmingai, bijodamas, kankindamasis, per kruvinų karų tūkstantmečius ar ramiai, patogiai, nes pats siekia tikslo. Dėl šios priežasties kabalistai kviečia atidaryti informacijos ir mokymo centrus, kad suformuotų grupes, t.y. aplinką norintiems pasiekti kūrimo tikslą.

Pasirinkimo laisvė

Nors ir ne mes lemiame savo esmę, kuo ir kaip gimti, bet mes galime daryti įtaką trims pirmiesiems faktoriams rinkdamiesi savo aplinką, t.y. draugus, knygas, Mokytoją. Tačiau pasirinkus aplinką, kitą mūsų būseną jau nulemia tai, ką gali duoti aplinka.

Iš pradžių egzistuoja laisvė pasirinkti tokių Mokytojų, knygų ir draugų aplinką, kurie skatintų geras mintis. Ir jei žmogus nepadarys šito, o bus pasiruošęs patekti į bet kurią atsitiktinę aplinką, skaityti bet kokią atsitiktinę knygą, tai, žinoma, pateks į blogą aplinką arba leis laiką, skaitydamas bevertes knygas (jų daugiau ir jos žymiai mielesnės), kol galiausiai būtinai įgis blogą išsilavinimą ir dėl to ims neteisingai elgtis gyvenime.

Todėl yra aišku, kad atlygį ar bausmę žmogus gauna ne už blogas mintis bei poelgius, kurių jis negali rinktis, o už tai, kad nepasirinko geros aplinkos, nes visada yra galimybė pasirinkti, o

teisti ir bausti žmogų reikia taip, kad jis suprastų, kad jį teisia ne už patį poelgį, o už neteisingos aplinkos pasirinkimą.

Todėl besistengiantis savo gyvenime ir kiekvienąsyk besirenkantis geresnę aplinką nusipelno sėkmės ne už geras mintis (jos kyla žmogui savaime), o už pastangas kaskart renkantis geresnę aplinką, teikiančią jam šias mintis. Tas, kuris kiekvieną kartą renkasi geresnę aplinką, gauna atlygį – savo kitą, geresnę, pažangesnę būseną.

Knyga „Zohar" (zohar – švytėjimas) pateikia pavyzdį apie neturtingą išminčių, kuriam turtuolis pasiūlė persikelti pas jį. Ir išgirdo neigiamą atsakymą: „Aš jokiu būdu negyvensiu vietoje, kurioje nėra išminčių!". „Betgi tu – pats didžiausias kartos išminčius! – sušuko turtuolis, – pas ką gi tau dar mokytis!?". Ir išgirdo atsakymą, kad net jei toks didelis išminčius gyvens tarp tamsuolių, tai pats greitai taps panašus į juos.

Todėl reikia elgtis vadovaujantis žinomu nurodymu: „Pasidaryk Mokytoją ir nusipirk draugą". Kitaip tariant, sukurk sau aplinką, nes tik aplinkos pasirinkimas gali atnešti žmogui sėkmę. Juk po to, kai išsirinko aplinką, jis yra atiduotas į jos rankas, kaip molis skulptoriaus rankose. Mes esame egoistinės prigimties nelaisvėje. Išsivaduoti iš jos – reiškia išeiti iš mūsų pasaulio jautimo į Aukštesnįjį pasaulį.

Kadangi esame absoliučiai valdomi šio pasaulio, tai būdas ištrūkti iš jo valdžios – tik sukuriant aplink save dirbtinę aplinką, grupę, siekiančią kartu išsivaduoti iš mūsų prigimtinės egoistinės aplinkos ir patekti į aplinkos, kuri vadovaujasi Aukštesniojo pasaulio dėsniu, valdžią.

Nebepriklausyti nuo egoistinės aplinkos, ištrūkti iš jos ir išryškinti savyje atidavimo (altruistinę) savybę yra būtent tai, ką mes galime laisvai realizuoti, o pati atidavimo savybė – tai valios laisvė.

Kitų trijų faktorių neutralizavimas

Žmogus veikia automatiškai, priklausomai nuo vidinių faktorių, kuriuos gavo iš prigimties, ir tėra mechanizmas, perduodantis jų reakcijas į išorės poveikį.

Jei žmogus nenori būti valdomas gamtos, jis turi atiduoti save į supančios aplinkos, kurią pats pasirinko, valdymo rankas. Tai reiškia, kad jis turi pasirinkti Mokytoją, grupę, knygas tam, kad jie diktuotų jam, ką turi daryti, nes žmogus visada yra šių keturių parametrų rezultatas.

Proto valdžia kūnui

Žmogaus protas yra gyvenimo situacijų pasekmė, tų įvykių ir aplinkybių, kurie veikia žmogų, atspindys. Teisingas proto naudojimas – tai artėjimas prie to, kas naudinga, ir atitolimas nuo to, kas žalinga.

Žmogaus vaizduotė naudojasi protu taip, kaip akys mikroskopu: po to, kai su mikroskopu žmogus aptiko jam kenkiančius smulkiausius organizmus, jis pradėjo šalintis šio kenkėjo. Tokiu būdu mikroskopas, o ne jutimas leidžia žmogui išvengti žalos ten, kur kenkėjas (mikrobas, bakterija, virusas) nėra jaučiamas.

Matome, kad kai kūnas nepajėgus nustatyti, kas žalinga, o kas naudinga, atsiranda proto būtinybė, ir tada protas visiškai valdo žmogaus kūną (t.y. žmogaus norus), leisdamas išvengti blogio ir artėti prie gėrio.

Ir tiek, kiek žmogus supranta, jog protas yra gyvenimiško patyrimo pasekmė, jis pasiruošęs priimti kito žmogaus, kuriuo pasitiki, protą ir išmintį kaip įstatymą.

Panašiai kaip žmogus klausia gydytojo patarimo ir jį vykdo, nors ir neišmano medicinos, jis pasitiki gydytojo žiniomis. Tokiu būdu žmogus naudojasi kitų protu, o tai gelbsti ne mažiau nei jo paties protas.

Du valdymo keliai

Yra du valdymo keliai, kurie garantuoja, kad žmogus pasieks kūrimo tikslą:

kančių kelias,
Kabalos (šviesos) kelias.
Kabalos kelio esmė – pasikliauti išminčių, jau suvokusių kūrimo tikslą, protu, kaip savo paties gyvenimo patirtimi. Tačiau kaip aš galiu būti tikras, kad protas, kuriuo aš dabar pasirengęs pasikliauti, ir yra tas tikrasis? Bet, antra vertus, nesinaudodamas išminčiaus protu kaip gydytojo patarimu, aš pasmerkiu save ilgam kančių keliui, kaip ligonis, kuris atsisako gydytojo patarimo ir pradeda pats studijuoti mediciną, – bet jis juk serga, ir liga gali jį pribaigti anksčiau nei suspės pats įgyti išmintį.

Toks yra kančių kelias palyginus su Kabalos keliu: tas, kuris netiki išmintimi, kurią Kabala jam pataria priimti, gali bandyti, patyręs kančias, pasiekti šią išmintį pats. Tačiau yra patirtis, kuri suteikia galimybę žymiai greičiau pajausti blogį ir atsiriboti nuo jo einant geros, žadinančios teisingas mintis ir darbus aplinkos link.

Sekti dauguma

Visur, kur kyla nesutarimas tarp individo ir daugumos, mes privalome priimti sprendimą, atitinkantį daugumos norus. Bet šis įstatymas grąžina žmoniją atgal, juk dauguma – neišsivysčiusi, o išsivysčiusių žmonių visad būna negausi mažuma.

Tačiau jei jau gamtos mums skirta gyventi visuomenėje, tai turime vykdyti visus visuomenės įstatymus, priešingu atveju gamta nubaus mus, nepriklausomai nuo to, suprantame jos dėsnių prasmę ar ne. Todėl įstatymas paklusti bendro žmonių egzistavimo taisyklėms – vienas iš natūralių gamtos dėsnių, ir mes privalome jo laikytis itin skrupulingai, visiškai nepaisydami savo supratimo.

Šio dėsnio prasmė – išvystyti mūsų suvokimą:

meilę sau kaip blogį, ir
meilę kitam kaip gėrį,

nes tai – vienintelis būdas pamilti Kūrėją.

Bet dauguma neturi jokios teisės pakeisti individo nuomonės jo santykiuose su Kūrėju, o kiekvienas gali elgtis taip, kaip mano esą teisinga. Tai ir yra jo asmens laisvė. Tai reiškia, kad žmogaus santykius su Kūrėju reguliuoja pats žmogus, tuo tarpu kiti elgesio įstatymai reglamentuojami taisykle „sekti dauguma".

Visuomenės gyvenime veikia įstatymas – mažuma paklūsta daugumai

Tačiau kuo remdamasi dauguma prisiėmė teisę pažaboti asmens laisvę ir atimti iš jo patį brangiausią, ką jis turi gyvenime, – jo laisvę? Juk iš pirmo žvilgsnio tai – ne kas kita, o prievarta?

Kadangi gamta įpareigojo mus gyventi visuomenėje, tai savaime suprantama, kiekvienas jos narys turi tarnauti visuomenei, rūpintis jos egzistavimu ir prisidėti prie jos klestėjimo.

O šitai įmanoma įgyvendinti vien laikantis įstatymo „mažuma paklūsta daugumai", tai reiškia, kad kiekvienas negali elgtis kaip panorėjęs, jis privalo paklusti tam įstatymui, kuris priimtas toje visuomenėje.

Bet visiškai aišku, kad visais tais atvejais, kurie neliečia materialių visuomenės gyvenimo interesų, dauguma neturi jokios teisės ir pagrindo kokiu nors lygiu ar forma varžyti individo laisvės. Ir tie, kurie tai daro, – nusikaltėliai, teikiantys pirmenybę jėgai, o ne teisingumui. Juk šiuo atveju gamta neįpareigoja asmenybės paklusti daugumos norams.

Dvasiniame gyvenime veikia įstatymas, pagal kurį dauguma seka asmenybe

Bet kurios kartos asmenybės yra labiau išsivysčiusios nei masės. Ir jeigu visuomenė suvokia kančių atsikratymo būtinybę, pradėjusi vystytis pagal gamtos dėsnius, o ne savo noru, ji privalo paklusti individui ir vykdyti jo nurodymus.

Tokiu būdu dvasinio vystymosi požiūriu daugumos teisė tampa jos pareiga ir galioja įstatymas sekti individu, t.y. išsivysčiusia asmenybe. Juk išsivysčiusios ir išsilavinusios asmenybės sudaro nežymią visuomenės dalį, o tai reiškia, jog visuomenės laimėjimai bei pasiekimai dvasinėje sferoje priklauso nuo mažumos.

Dėl to visuomenė turi saugoti šių asmenybių idėjas, kad jos neišnyktų iš šito pasaulio. Visuomenei vertėtų žinoti, kad jos išsigelbėjimas yra ne valdančios daugumos, o būtent ypatingai išsivysčiusių asmenybių rankose.

BAIGIAMASIS ŽODIS

Kaupdama patirtį, žmonija palaipsniui vis labiau įsitikina, kad nežiūrint visų jos bandymų pakeisti istorijos kryptį, visuomenės vystymąsi, gyvenimas, kaip sakoma, daro savo, ir viskas vyksta pagal kažkokį – ne nuo mūsų priklausantį scenarijų. Nejaugi likimas tyčiojasi iš mūsų?

Pasaulėdaros studijavimas Kabalos metodu atskleidžia mums, kad žmogaus (kūrinijos viršūnės) esmę sudaro trys dalys:

pirmoji dalis – gyvūninė. Tai kūniški norai (maisto, sekso, šeimos, pastogės). Juos turi kiekvienas individas, nepriklausomai nuo visuomenės;
antroji dalis – žmogiškoji. Tai turto, garbės (šlovės, valdžios), žinių norai – tie, kurie priklauso nuo visuomenės;
trečioji dalis – dvasinė, kuri pažadina Aukštesniojo pasaulio troškimą (jis kyla mumyse iš mirties nuojautos, gyvenimo netobulumo pojūčio, jo šaltinio nežinojimo).
Žmogus gimsta šiame pasaulyje tam, kad per savo gyvenimą atvertų sau Aukštesnįjį pasaulį. Tada jis egzistuoja abiejuose pasauliuose ir, mirus kūnui, jaučia dvasinį pasaulį tiek, kiek pasiekė gyvendamas kūne. Jeigu būdamas šiame pasaulyje žmogus neatvėrė sau Aukštesniojo pasaulio, jo siela vėl nusileidžia į šį pasaulį – būtent dėl to apsivelka biologiniu kūnu. Atverti Aukštesnįjį pasaulį siela gali tik apsivilkusi kūną.

Todėl aišku, kad

visas šis pasaulis ir mūsų buvimas jame yra skirti tiktai tam, kad gyvendami čia atvertume sau Aukštesnįjį pasaulį;
pirmoji (gyvūninė) ir antroji (žmogiškoji) dalys mumyse neegzistuoja pačios savaime, ir jų vaidmuo yra svarbus tik tiek, kiek jos tarnauja mums realizuojant trečiąją (dvasinę) dalį, t.y. vykdant mūsų užduotį, kuri ir yra išvystyti Aukštesniojo pasaulio troškimą, atverti jį dar gyvenant šiame pasaulyje. Visi žmogaus veiksmai vertinami tik per jų ryšio su žmogaus dvasiniu vystymusi prizmę, nes būtent dvasinė dalis turi keistis;
pirmoji ir antroji dalys kinta mumyse ne savaime ir ne priklausomai nuo mūsų norų, o tik priklausomai nuo būtinybės įgyvendinti dvasinę (trečiąją) dalį;
savo poelgiams, susijusiems su pirmosios ir antrosios dalių norais, mes neturime valios laisvės, jie užprogramuoti gamtos, ir sudaro tvirtą mūsų sandaros karkasą. Rinkdamiesi, kaip elgtis dvasinio vystymosi kelyje, mes drauge nulemiame visas kitas mūsų pirmosios ir antrosios (gyvūninės ir žmogiškosios) dalių būsenas ir, žinoma, trečiosios dalies taip pat;
atsisakydamas beprasmių veiksmų, susijusių su kūniškaisiais ir žmogiškaisiais norais, bei sutelkdamas savo pastangas aukštesniajai prigimčiai, aukštesniajam valdymui atverti, žmogus tuo pačiu įgyja galimybę viską valdyti šiame pasaulyje (kas susiję su pirmąja bei antrąja dalimis). Kitaip tariant, kelias šiam pasauliui valdyti eina iš Aukštesniojo pasaulio. Ir tai suprantama – juk iš Aukštesniojo pasaulio mūsų link nusileidžia visi valdymo signalai, visi įvykiai, ir savo galutiniu pavidalu iškyla priešais mus. Todėl pastangos realizuoti savo norus per šį pasaulį, užpildyti save šiame pasaulyje – bergždi mėginimai pakeisti savo likimą, tuo tarpu Aukštesniojo pasaulio atvėrimas leidžia žmogui įsijungti į bendrą pasaulių sistemos valdymą. Taigi visi žmogaus veiksmai, visos jo būsenos šiame pasaulyje yra nulemti iš anksto, viskas, išskyrus vieną dalyką, nuo kurio priklauso visi kiti. Tai Aukštesniojo pasaulio, jo atvėrimo, aukščiausiojo valdymo įsisavinimo siekimas.